

По вършидба.

Сценка.

Гого, 12 годишенъ.

Петъръ, 10 годишенъ.

Стойнка, 11 годишна.

Милка, 9 годишна.

Стрина Петковица, тѣхна майка.

Дѣдо Боню, ратай.

Безлунна нощъ. Харманъ. По него се виждатъ — гребло, вила, лопата и други сѣчива.

При вдигане на завѣсата, на сцената сж насѣдали въ полукръгъ всички дѣца. Отстрана, обѣрнатъ къмъ дѣцата, е дѣдо Боню, който събува цървулитѣ си.

Милка. (Гледа къмъ небето). Я звѣздичка, звѣздичка! (Всички гледатъ нагорѣ).

Стойнка. Стрѣлна се по небето и се изгуби!

Гого. У-у! Колко пжти съмъ виждалъ такива звѣзди!

Петъръ. И азъ съмъ виждалъ.

Стойнка. Че и азъ съмъ виждала, само не зная кждѣ отиватъ.

Гого. Наистина, (къмъ дѣда Боня) кждѣ ли отиватъ отроненитѣ отъ небото звѣзди, дѣдо Боню?

Дѣдо Боню. (Спокойно). Кждѣ отиватъ и азъ не зная, но тази звѣзда, която сега се изгуби, е човѣшка душа. Всѣки човѣкъ си има на небето по една звѣзда и когато умира, звѣздата му пада. И ние имаме, но не знаемъ кои сж.